

לפני שנה הזדעזעה הארץ כאשר נודע כי אשה יהודיה

הואשמה בניו-יורק בשכירת רוצח לחיסול חתנה הישראלית -

זהו הסיפור המלא של הפרשה והמישפט, כפי שתוארו בעיתון אמריקאי

החתונה הרצחית

הביא אבנר פרחים לאשתו-בנפרד, השליכה אותם זו בזו לאשפה. בראותה זאת קמה הילדה, והשליכה את הממתקים שהביא לה אביה באותה דרך. אבנר נוכח כי אהבתה של בתו נשללת ממנו, והגיש תביעת אפוטרופסות. מארשה כתבה לבית-המישפט כי

האתלטי, היה סטודנט מבריק, אולם הגיש שואין לא הגשימו את ציפיותיהם. מארשה התרעמה על השעות הארוכות שהוא מבלה בבית-הספר, ועל המחסור בכסף לצרכיה הרבים. היא ביקשה לצאת מתחת כנפיה הנדיבות של אמה - אך הם לא יכלו

הנאצי; הוריה ניספו במחנה-השמדה. ב-1947 היגרה לארצות-הברית עם בעלה, מוריס, שהיה עתה נכה בעקבות שבץ. הם קנו את בית-הדירות הראשון שלהם ב-1953, ובמשך עשרים השנים שלאחר מכן ציאו אחד - במערב מנהאטן. ערכם הכולל של נכסיה של משפחת ריץ 2 מיליון דולר, אף שהגברת ריץ מבכרת לתאר עצמה כי "ענייה".

יה זה הבורק השני בתוך ארבעה ימים שבו גילה הד"ר אבנר רגב כי צמיג מכונניתו, מסוג שברי זאליבו, נוקב בדקר קרח. משהו החליט לרדת לחינו. חור נחתו של הד"ר רגב, הלן ריץ, היתה מנקבת לעיתים צמיגים ושוברת אנטנות של מכוני ניות שחננו בחזית ביתה, שבגיא אל אווניו בפורסט-הילס, והוא כבר ראה אותה מבצעת מעשי-תגמול דומים על דיירי תשעה בתי-הדירות השייכים לה, שבמנהאטן. עתה, משהוא ובתה של הגברת ריץ, מארשה, החלו בהליכי גירושין ופתחו במאבק על האחזקה בבתם הקטנה, דפנה, התחילה חור תנאו מכנה אותו מנוול, בן-כיתה, פרח ואפס-מאופס בכל פעם שנפגשו. "שאלתי את הרבי, אבנר, אמרה לו באחת מפגעי-שותיהם האחרונות. "הוא אמר לי שאתה תשבור רגל או תחסוף סרטן. לא שאני מאחלת לך את זה."

הפעם האחרונה שבה ראה ד"ר רגב את הלן ריץ למעשה, היתה במיגרשה-החנייה של הגן הבוטאני בקווינס. היא היתה שם עם בלש פרטי בשם פאסקואלה סימון, בלש-בדימוס ממישטרת ניו-יורק שאותו שכרה על-מנת להשיג על נכחתה, בטענה שהיא חוששת כי דפנה תיחטף ותוכרח

הגברת ריץ, אשה שגובהה כ-1.55 מטר, בעלת לחיים גבוהות ומבט חודר, היתה מאזומתמיד בעלת-בית נקמנית. היא נהגה להשמיד את דיברי-הדואר של דיירים שלא נשאו חן מלפניה, ופעם ניסתה לאלץ זוג קשישים להסתלק מדירתם המוגנת על-פי חוק השכירות, על-ידי פיזור צואת-כלבים בחדריהם. ראו אותה רודפת אחר דייריה במרד רחובות מנהאטן ומגדפת אותם בקול, במיבטא פולני כבד. דיירים אחרים, הללו ששילמו את שכר-הדירה במוזמנים, זכו בהנחות.

הגברת ריץ היתה ידועה כקנאית בכל הנוגע למישפחתה - בעלה החולה, בנה בן ה-18 ובתה בת ה-30, מארשה. אחרי ששיימה את לימודיה במיכללת טאפט ב-

"אל תצביע עלי כמו גסטאפו - ההורים שלי ניספו בשואה!"

הוא "חיה סאדיסטית" וכי הוא מתכוון "להחזיר בילדה תעמולה קומוניסטית" - "לאלץ אותה לחיות בקיבוץ-ספר בישראל". הוא הכחיש האשמות אלה בתוקף מוחלט. מארשה הגישה בקשה לביטול הנישואין - דבר המביש פחות מגירושין. אולם, לא זו בלבד שבקשתה נדחתה, בית-המישפט תבע זכויות-ביקור עבור האב. וכך הוכנה הבמה המרה לקראת הבאות.

להרשות זאת לעצמם. באפריל 1974, אחרי מריבות רבות, נעלה מארשה לפני אפו של אבנר את דלת בית אמה, שם התגורר הזוג במהלך שנת-לימודיו הראשונה בבית-הספר לרפואה. לאחר-מכן עשה כל אחד מהם ניסיונות-פיזס, שאותם דחה האחר.

גבי הגברת ריץ, גירושין במישפחה היו בבחינת הכלימה להתגלמותה. פעם אחת אף הציעה שוחד - לשווא - למישהו בעל קשרים, על-מנת שיאג ש-

הגברת ריץ, מתוסכלת עד עומק ליבה וזועמת על החלטת בית-המישפט, שכרה את שירותיו של פאסקואלה סימון על-מנת שיגלה דברים מוזממים ככל האפשר על אודות אבנר, ושישיג על נכדתה בהימצא אה בחברת אביה. אט-אט, בהדרגה, עברה החותנת את הגבול - מגידופים וכינויים גסים הגיעה עד לידי רצח.

כפי שהסתבר, הבלש-בדימוס בן ה-48 לא התקשה כלל לארגן את ה"חווה" עבור הגברת ריץ; למרות עברו הנקי מכל דופי, נחשב סימון על-ידי עמיתיו-לשעבר כשוטר קשוח. "סימון היה מיספר חזק", אמר עליו אחד מחבריו, "הוא ביצע מעצרים מוצלחים על ימין ועל שמאל". למעשה, חשדו בו פעם שרצח את טוני ("החתול") סיציליאנו, מודיע איש המאפייה שעבד ב"שירותו".

אולם, סימון לא הסכים לבצע את העבור דה עבור הגברת ריץ באופן אישי. תחת זאת פנה אל טוני סודה, עבריון זעיר מרובע קורונה בקווינס, וביקש ממנו שיקשר אותו עם "האדם המתאים" לביצוע מעשה-הרצח עצמו. סודה לא נאלץ לחפש הרבה, הוא התגורר בחדר מעל לרובי-נסווד אין, מיסעדות-באר סמוך לקצהו של גשר וייסטון מצד קווינס, שם נהג לשחות דרך-קבע בחברת פושע בשם קני או'דונל. סודה ידע שאו'דונל זקוק לכסף באופן נואש, ויהיה מעוניין. סודה הפגיש את שני הגברים, וסימון גולל את ההצעה - התעריף הוא 10,000 דולר, אמר - באווניו הרוצח-השכיר המובטל. או'דונל הסכים. למחרת היום הם יצאו לגן הבוטאני ב-קווינס כדי להראות לרוצח את קורבנו המיועד.

או החל או'דונל עוקב אחר הרופא-המת מחה הצעיר בבית-החולים שבו עבד. הוא חנה בכביש המוביל לכניסה של אנשי הסגל הרפואי, והמתין לד"ר רגב שייצא מן ה- בניין אחרי מישמרת הלילה. בשלוש הזדמנויות שונות בתחילת חודש מאי היה מוכן כבר לירות. אולם הרופאים והאחיות הרבים שיצאו באותה שעה את הבניין אחרי המישמרת הפריעו לו לבצע את זממו.

הגברת ריץ, שרוחה קצרה בשל העיכור בים הרבים, הציעה מענק נוסף בסך 2,000 דולר על-מנת לחייש את ביצוע הרצח. היא הוסיפה 2,000 דולרים נוספים, בתנאי שהרצח יתבצע לא יאוחר מיום השישי, ה-20 במאי. סך-כל הסכום עלה ל-14,000 דולר. הכסף היווה פיתוי גדול. הרוצח השכיר או'דונל לקח מסיון מיקדמה בסך 1,000 דולר. עם זאת, ככל שהיכרה להרהר

הרוצח-השכיר קני או'דונל, הספקות הכריעו נגד

התובע ברום גודסטון, להדק את חבל-החלייה

אבנר יתקבל (בלא ידיעתו) לבית-ספר ל- רפואה, עתה איימה שתוציא את פרוטתה האחרונה, ובלבד שלעולם לא יזכה לראות את ילדתו שוב. היא שלחה את הילדה, דפנה, עם מארשה לישראל באוקטובר 1975, ושם נשארו השתיים עד חודש מאי 1976, כאשר טס אבנר לישראל לחפש אחריה, הן שבו וברחו בחזרה לארצות-הברית ושם, בניגוד לצו מטעם בית-הדין לגירושין, נטלה מארשה את דפנה לקליפורניה ב- נובמבר. צרה-באה שהוצא נגדה אילץ אותה להביא את הילדה לניו-יורק בפברואר 1977. אבנר סיפר לידידים כי דפנה עברה שטיי פתמיח נגדו. בני מישפחת ריץ, אמר, אמרו לדפנה שאין לה אב. יום אחד, כאשר

1968 ביקרה מארשה בישראל ושם, בקיבוץ, התאהבה בסטודנט להנדסה בשם אבנר רגב. כעבור שלוש שנים של התכתבות וביקורים אחדים בארצות-הברית ובישראל, נישאו אבנר ומארשה בישראל בשנת 1971. הם נסעו לארצות-הברית; אבנר סיים את לימודיו באוניברסיטת קולומביה ב-1973, והתקבל לבית-הספר לרפואה על-שם אל- ברט איינשטיין. באותה עת היתה כבר מארשה בהריון. השניים דנו בהפלה, אך היא עמדה על כך שתלד את התינוק. בתחילה חם גיראו כווג מקסים, מארשה ניחנה בגוף זעיר, חטוב והפליא; בזכות תווי-פניה הנאים ועורה הצח היתה כמעט יפהפיה. אבנר יפה-התואר ובעל המיבנה

בחזרה לישראל, הבלש סימון ליווה את דפנה ואת סבתה לגן הבוטאני, לפגישה-שלישבת עם אביה של דפנה. ושם, שעה שדפנה שיחקה בינות לצמחים ולשכרים, ביקש סימון מן הד"ר רגב שייגש איתו אל אוטומט הקוקה-קולה. הטיוול הקצר תוכנן בקפידה: הוא גילה את רגב לעיני גבר שלא ראה מימיו. אותו גבר, שהיה חבוש כובע-סקי המכסה את הפנים, והחי זיק בידו עטויית-הכפפה אקדה רוסי 38, דרך טעון בחמישה כדורי דוס-דום, ישב עתה במכונית האלדורדו שלו וצפה בד"ר רגב שהחליף את הצמיג המנוקב במכוניתו. הלן ריץ, שנולדה בפולין ב-1924, היתה נערה בשנות העשרה לחייה במהלך הכיבוש